

It is a prohibition which was given as a warning for execution by the court

Overview

There is a dispute between ר' אלעזר and ר' יוחנן regarding עדי מיתה who were first הוזמו and later הוכחשו. One said that they are killed (for the הזמה), and the other says that they are not killed. The גמרא proved that it is ר"א who maintains, for since ר"א rules that עדי מיתה who were הוכחשו (and not הוזמו) receive מלקות,¹ so how could he maintain (in the case of הוכחשו ולבסוף הוזמו) that they receive מיתה, for then it would be a לאו שניתן לאזהרת מיתת בי"ד, and the rule is that one does not receive מלקות for a לאו שניתן לאזהרת מיתת בי"ד.

אבל אי אין נהרגין לא חשיב לאו שניתן לאזהרת מיתת בית דין? -

However, if the עדים (who were הוכחשו והוזמו) are not killed, the לאו of תענה is not considered a לאו שניתן לאזהרת מיתת בי"ד -

asks: תוספות

ותימה לרבינו יצחק דבכל גמרא משמע אפילו התרו בו למלקות ולא למיתה³ -

And the ר"י is astonished, for it seems from the entire גמרא that this rule of לאו שניתן לאזהרת מיתת בי"ד אין לוקין עליו lashes, but they did not warn him for execution -

דאף על גב שלעולם לא יבא לידי חיוב מיתה כיון שלא התרו בו למיתה -

So even though this person who was warned for מלקות will never come to be liable for execution, since the עדים did not warn him that he will be killed, nevertheless -

חשיב לאו שניתן לאזהרת מיתת בית דין⁴ -

It is still considered a לאו שניתן לאזהרת מיתת בי"ד, and he is not חייב מלקות, since one is

---

¹ They transgressed the לאו of שקר (שמות [יתרו] כ, יג).

² This explains the view of ר"א why they receive מלקות by הוכחשו, for they can no longer receive מיתה even if they were הוכחשו later, so it cannot be considered a לאו שניתן לאזהרת מיתת בי"ד.

³ Let us assume for instance that עדים saw him being מחלל שבת, and they warned him that if he is מחלל שבת he will receive מלקות (for the לאו of לא תעשה מלאכה). The rule is that he does not receive מלקות, since this לאו of לא תעשה מלאכה was given with the intent that one who transgresses this לאו will be מחוייב מיתה (and not מלקות), therefore even if in this particular case the transgressor will not receive מיתה (because the עדים warned him that he would receive מלקות [and did not mention מיתה]), nevertheless it is considered a לאו שניתן לאזהרת מיתת בי"ד and therefore אין לוקין עליו.

⁴ The question is, in our case even if we assume that הוכחשו ואח"כ הוזמו the rule is that אין נהרגין, nevertheless this לאו of תענה is, לא תענה, is a לאו שניתן לאזהרת מיתת בי"ד; for instance in a case where they were הוזמו on a capital crime, so how can we say that if הוכחשו they receive מלקות for violating the לאו of תענה, since לא תענה is a לאו שניתן לאזהרת מיתת בי"ד, and it makes no difference whether it is practically applicable to receive מיתה in this case or not, the rule is always that if there can be a חיוב מיתה for this לאו, there is never a מלקות, as we see by שבת (see footnote # 3).

potentially for this חייב מיתה.

is even in a case where brings additional proof that the rule of לוקין on a אין מיתה בי"ד is not applicable:

ובפרק מי שהחשיך (שבת דף קנז, א ושם דיבור המתחיל בלאו) **אמר דאין לוקין על לאו דמחמר⁵ -**

And said in ר' יוחנן that one does not receive מלקות for transgressing the prohibition of מחמר -

משום דהוי לאו שניתן לאזהרת מיתה בית דין לשאר מלאכות⁶ -

Because it is a שבת of מלאכות for the other לאו שניתן לאזהרת מיתה בי"ד -

אף על גב דבמחמר אין בו חיוב מיתה⁷ -

Even though that by מחמר there is no חיוב מיתה, but since this לאו is מחייב מיתה for other - מחמר, there can be no חיוב מלקות even by מחמר -

An additional proof:

ובפרק קמא דעירובין (דף יז, ב) אמר דאין לוקין בתחומין⁸ דהוי אזהרה נמי להוצאה -

And at the end of the first מסכת עירובין of פרק גמרא states that there is no מלקות for transgressing the prohibition of תחומין, because the אזהרה (warning) for תחומין is also the חיוב מיתה (carrying from one רשות to another) for which there is a אזהרה for הוצאה -

ואפילו מאן דפליג נמי לא קאמר אלא משום דמי כתיב אל יוציא אל יצא כתיב⁹ -

And even according to רב אשי who argues and maintains that there is a חיוב מלקות for הוצאה, he only said that because he argues and claims, 'does it then say in the תורה אל יוציא (which would indicate הוצאה), it does not; instead, it is written אל יוציא (do not go out) which refers to תחומין exclusively.

לאו שניתן לאזהרת מיתה, for it is a תחומין by מלקות, In any event there are those that maintain that there is no מיתה בי"ד -

אף על פי שאין מיתה בתחומין אפילו למאן דאמר דאורייתא -

⁵ מלאכת שבת לאו as for all the other מלאכה of מחמר is לאו, the same לאו means leading a laden donkey. The מחמר derives from various sources that even though מחמר is אסור, nevertheless there is no חיוב מיתה.

⁶ The same לאו of מלאכה.

⁷ Why therefore do we assume here that if הוזהרו ולא הוזהרו they receive מלקות because הוזהרו and לא הוזהרו, but the הוזהרו and לא הוזהרו in a case where שניתן לאזהרת מיתה בי"ד is a מלקות for which we want to give them לא תענה לאו. Once there is a חיוב מיתה by לאו, that לאו can no longer be מחייב מלקות in any situation.

⁸ שמות [בשלח] in פסוק. It is derived from the שבת. It is derived from the prohibition from walking more than a certain amount on שבת. According to one view this פסוק of אל יצא is also the source for the prohibition of הוצאה; they read the word אל יצא (do not go out) as if it would be written אל יוציא (do not carry out). For הוצאה, there is a חיוב מיתה. Therefore, even though by תחומין there is no חיוב מיתה, nevertheless there is no מלקות, for the לאו of אל יצא is utilized for a חיוב מיתה by הוצאה, so it is a בי"ד לאו שניתן לאזהרת מיתה.

⁹ maintains that the לאו of תחומין (which is אל יצא) refers to תחומין exclusively, and not to הוצאה at all, therefore it is not a בי"ד לאו שניתן, and therefore one is לוקה (but not because it is not considered a תחומין) since there is no מיתה for תחומין [if it would apply to הוצאה as well] לאזהרת מיתה בי"ד.

Even though there is no מיתה by תחומין, even according to the one who maintains that the תחומין is איסור תחומין **is מן התורה**, and nevertheless there is no מלקות by תחומין because it is still considered a בי"ד (on account of הוצאה). So why is it that here by הוכחשו, there is מלקות for transgressing the לאו of לא תענה, when לא תענה is a בי"ד לאו?!

answers: תוספות

ותירץ רבינו יצחק דשאני לאו דלא תענה דגלי ביה קרא דלקי מוהיה¹⁰ אם בן הכות הרשע -
And the ר"י answered that the לאו of לא תענה is different from all other פסוקים, for
the פסוק of הכות הרשע revealed to us that one receives מלקות for transgressing
 this לאו, even though it is a בי"ד לאו -

כדאמרין בריש מכות¹¹ (דף ב,ב ושם) ובפרק קמא דסנהדרין (דף י,א ושם) -
As the גמרא states in the beginning of מכות and in the first פרק of סנהדרין
וכיון דגלי קרא מוקמינן ליה לקרא במקום שאין יכול לבא לידי חיוב מיתה¹² -
And since the פסוק revealed this to us that there is a possibility of מלקות, so we
establish this פסוק of חיוב מלקות in a situation where it can never come to a חיוב
מיתה -

כי ההיא דהתם דמעידין שהוא בן גרושה או בן חלוצה¹³ -
Like that case mentioned there in מכות regarding עדים who testified falsely that a
certain כהן was the son of a divorcee or the son of a חלוצה, which would make him a
 – לא תענה; in this case they receive מלקות for transgressing the לאו תענה –

Another example where there is מלקות by ע"ז:

או כמו עדים שהוכחשו בנפש למאן דאמר אין נהרגין כשהוזמו לבסוף¹⁴ -
Or like the case where עדים were contradicted in a capital case, according to the
one who maintains that they are not killed if subsequently they were הוזם -

¹⁰ דברים (תצא) כה,ב. This פרשה discusses primarily the punishment of מלקות. However, the גמרא in מכות derives from the words והצדיקו את הצדיק והרשיעו את הרשע (פסוק א) that this פרשה is also discussing עדים. However, לא תענה ברעך עד שקר לאו of שקר לאו is also discussing עדים. However, לא תענה ברעך עד שקר לאו is a בי"ד לאו, and אין לוקין על לאו שניתן לאזהרת מיתה בי"ד, meaning that there are cases where ע"ז receive מלקות for transgressing the לאו of שקר לאו. However, this contradicts the general ruling that אין לוקין על לאו שניתן לאזהרת מיתה בי"ד, meaning that there are cases where ע"ז receive מלקות for transgressing the לאו of שקר לאו. We must therefore conclude that the לאו of לא תענה is different from all other לאוין that even though it is a בי"ד לאו, nevertheless there is a גזירת הכתוב that in certain instances there will be a חיוב מלקות for transgressing this לאו.

¹¹ See footnote # 10.

¹² We limit this חיוב מלקות to situations where there is no possibility of חיוב מיתה, however when there is a possibility of חיוב מיתה, there is no חיוב מלקות (because of the general rule that אין לוקין על לאו שניתן לאזהרת מיתה בי"ד) even if there is no actual חיוב מיתה, merely a possibility.

¹³ מכות ב,א. If they turn out to be עדים זוממין, they receive מלקות for transgressing the לאו תענה, since we cannot apply to them the rule of עדים זוממין. We can give them מלקות since in this case there is no possibility of a חיוב מיתה.

¹⁴ Once they were הוכחשו there is no longer any possibility that there will be a חיוב מיתה, since this מ"ד maintains הוכחשו. This is the case in our גמרא, which questioned.

אבל למאן דאמר נהרגין אין סברא להעמיד בו הפסוק כיון שיכול לבא לידי חיוב מיתה¹⁵ -

However, according to the one who maintains that in a case of הוכחשו ולבסוף הוזמו they are killed, it is not logical to apply the פסוק that there is מלקות for לא תענה in a case of הוכחשו alone, since it is possible that it will eventually come to a מיתה, חייב מיתה, if they were הוזמו later.

In summation; the לאו of לא תענה is an exception to the rule of אין לוקין בי"ד אין לוקין (חייב מיתה), for since the תורה revealed to us by והיה (even when it is not possible for it to be a חייב מיתה), therefore we (ניתן לאזהרת מיתה בי"ד) (even though it is לא תענה, where there is מלקות for לא תענה, and cases where it can evolve into מיתה בי"ד where there is no מלקות).

תוספות responds to an anticipated difficulty:

וכי פריך התם דתיפוק ליה מלא תענה פירוש ולמה לי קרא דזהיה אם בן הכות הרשע¹⁶ -

And when the גמרא asks there (in מסכתות מכות וסנהדרין), ‘let us derive this (that ע"ז receive מלקות [in certain cases]) from the פסוק of לֹא תַעֲנֶה’; the explanation of this question is, so why do we need to derive this from the פסוק of והיה אם בן הכות הרשע - ומשני משום דהוי ליה לאו שאין בו מעשה -

And the גמרא answers, ‘because the לא of לא תענה is a לא which has no action’; it is merely speaking, and the rule generally is that there is no מלקות for a מעשה בלא שואין בו מעשה. This concludes the citation from the גמרא there. תוספות continues with the question -

הוה מצי לשנויי דהוה לאו שניתן לאזהרת מיתת בית דין כהאי גוונא בעלמא לא לקי -

The **גמרא** there **could have answered** the reason we need the פסוק of **אם בן הכות הרשע** is insufficient, is because **לא תענה** is a **לאו שניתן לאזהרת מיתת** **לאו**; **for such a generally one is not לוקה**, therefore **לא תענה** is insufficient and we need **אם בן הכות הרשע** to give the **ע"ז מלקות**. The reason the **גמרא** did not answer this, is -

אלא דבעי לשנויי לכולי עלמא אפילו אליבא דרבי מאיר -

Rather because the גמרא wanted to answer according to everyone, including ר"מ
דנפקא ליה אזהרה לעדים זוממים מקרא אחרין¹⁷ בפרק קמא דמכות (דף ד, ב) -

¹⁵ Therefore, according to this מ"ד there will be no מלקות by הוכחשו since it is in the category of a לאו שניתן לאזהרת מיתת (if לבסוף הוזהר), therefore אין לוקין עליו, even though now there is no מיתה חייב.

¹⁶ Previously the גמרא there derived that ע"ז receive מלקות (in certain cases) from the פסוק of הכות הרשע (see footnote # 10). The גמרא is asking why cannot we derive it directly from the פסוק of שקר עד שער לא תענה ברעך עד שקר.

¹⁷ פסוק ר"מ derives the warning for ע"ז not to testify falsely (not from לא תענה [as the רבנן do] but rather) from the תוספות regarding ע"ז, which states (in דברים [שופטים] יט, כ) that ולא יוסיפו לעשות וגו'. If the גמרא would have answered (as תוספות suggests) that we cannot derive it from לא תענה because it is a לאו שניתן לאזהרת מיתת ב"ד, it would not work out according to ר"מ, for according to him the לאו שניתן לאזהרת מיתת ב"ד is לאו יוסיפו; ולא יוסיפו is לאו שניתן לאזהרת מיתת ב"ד (but not necessarily for לא תענה). So why should they not receive מלקות on account of לא תענה. Therefore, the גמרא answered that לאו שאין בו מעשה is לאו ע"ז.

Who derives, in the first פרק of מסכת מכות, the warning for ע"ז that they should not testify falsely from another פסוק.

Tosfos asks:

ואם תאמר והשתא דמשני משום דהוי ליה לאו שאין בו מעשה¹⁸ -

And if you will say; and now that the גמרא answered that the reason we do not derive מלקות by ע"ז from לא תענה is because it is a מעשה, nevertheless -

לא אתי אליבא דרבי יהודה דאמר (שם¹⁹) לאו שאין בו מעשה לוקין עליו²⁰ -

This answer will not be according to ר"י, who maintains that one receives מלקות even on a מעשה בו שאין בו מעשה -

Tosfos answers:

ויש לומר דדחיק טפי לשנויי כרבי מאיר משום דאירי התם (שם, עמוד א') בסיפא -

And one can say that the גמרא 'pushes' itself more to answer according to ר"מ - משנה of the סיפא because since ר"מ is involved there in the (rather than ר' יהודה)

גבי מאתיים זוז וגבי מלקות²¹ משמע דבבן גרושה או בן חלוצה מודה -

Regarding the case of two hundred זוז, and regarding the case of מלקות (where בן גרושה ובן חלוצה), indicating that regarding the cases of בן רבנן, ר"מ argues with the (רישא) he admits to the רבנן that they receive מלקות, therefore the גמרא prefers to establish the דרשות according to ר"מ as well (as opposed to ר"י).

Tosfos offers an alternate answer:

אי נמי אתי ההוא שינויא כרבי יהודה דהא טעמא דרבי יהודה דאמר -

Or you may also say, that answer (that לא תענה is a מעשה בו שאין בו מעשה, and therefore ר"י will work out even according to ר"י; for the reason why ר"י maintains -

לאו שאין בו מעשה לוקין עליו משום דגמר ממוציא שם רע ומעדים זוממין בבנין אב²² -

¹⁸ The גמרא gave that answer, instead of the answer 'תוס' suggested that it is a בי"ד in order that the answer should be according to ר"מ as well (see footnote # 17).

¹⁹ מכות ד, ב.

²⁰ We therefore could give מלקות to the ע"ז on account of לא תענה. What have we accomplished by giving one answer over the other, in either case the answer will not accommodate all the various opinions. See 'Thinking it over' # 2

²¹ The cases there are where the ע"ז testified falsely, either that someone owes two hundred זוז, or someone transgressed a לא for which there is מלקות. The רבנן maintain that they pay two hundred זוז, or receive מלקות respectively. ר"מ however maintains that they receive a dual punishment; either two hundred זוז (for כאשר זמם) and מלקות (for לא תענה), or twice מלקות (once for כאשר זמם, and another for לא תענה) respectively.

²² It is actually a השה. Both מוצש"ר (see footnote # 27) and ע"ז are a מעשה בו שאין בו מעשה and are מלקות. However, we cannot derive it from מוצש"ר alone, since מוצש"ר has the חומרא of לוקה ומשלם, therefore we bring in ע"ז. We cannot derive it from ע"ז alone because they have a חומרא that they do not require a התראה, therefore we need מוצש"ר. The צד

לואו שאין בו מעשה לוקין עליו, is because he derives it from מוצש"ר and ע"ז through

- בנין אב

ואי לאו דגלי בעדים זוממין מוהיה אם בן הכות הרשע -

But if it weren't for the fact **that** the פסוק of **אם בן הכות הרשע** revealed to us that **ע"ז** receive מלקות -

הוה אמרינן בכל דוכתי דלאו שאין בו מעשה אין לוקין עליו²³ -

We would have assumed that everywhere there is no מלכות by a מעשה – לאו שאין בו מעשה

In summation; we would rather say that ע"ז do not receive מלקות for לא תענה because it is a לאו שאין בו מעשה, rather than to answer because it is a בי"ד, since the former answer is also valid according to ר"מ, even though it is not valid according to ר"י (who maintains לאו שאין בו מעשה אין). Alternately if not for הכות ר"י would agree that לאו שאין בו מעשה אין (לאו שאין בו מעשה), since we cannot derive מלקות by ע"ז from לא תענה (for it is a לאו שאין בו מעשה).

תוספות asks:

ואם תאמר דההיא שינויא²⁴ היכי אתי אליבא דרבי מאיר -

And if you will say; how can that answer be according to מ"ר

והא לרבי מאיר בלא והיה אם בין הכות הרשע²⁵ ידעינן דלקו עדים זוממין -

But according to ר"מ we know that ע"ז receive מלקות without deriving it from
והיה אם בן הכות הרשע. The reason ע"ז receive מלקות according to ר"מ -

(ר"י according to) מרבה we can therefore be לוקין עליו and לאו שאין בו מעשה (ע"ז and מצש"ר of) the is that they are every לוקין עליו that לאו שאין בו מעשה

²³ We derive (according to ר"י) that מוצש"ד from לוקין על לאו שאין בו מעשה (ר"י) that there is מלקות by ע"ז; only from the הכות וגו' of לימוד ואין לוקין עליו, because we could argue that it is a מוצש"ר from צד השוה through a לוקין על לאו שאין בו מעשה ואין לוקין עליו. However now that we know from הרשע that there is מלקות by ע"ז, we can derive in all other places that מוצש"ד from צד השוה through a לוקין על לאו שאין בו מעשה. Therefore, the גמרא rightfully answers that ע"ז cannot receive מלקות from לא תענה (only from הרשע, since לא תענה is a מעשה and without הכות, we would assume that ע"ז do not receive מלקות (since לא תענה is לוקה ומשלם חומרא for it has the מוצש"ר alone for it has the חומרא (אין בו מעשה) (see footnote # 22). However now that we derive ע"ז for מלקות from הכות, we know that בכל התורה (according to ר"י) that ע"ז and מוצש"ר of צד השוה through a לוקין על לאו שאין בו מעשה.

²⁴ This is referring to the answer the גמרא in מכות gave to explain why we do not derive from תענה that לא תענה (sometimes) receive מלקות (instead of deriving it from הכות הרשע [see footnote # 16]). The answer was that we could not derive it from תענה, since it is a מעשה בן שואין בו מעשה. Previously תוספות explained the reason the גמרא gave this answer instead of another answer (that it is a לא שניתן לאזהרת מיתת בי"ד), was because the גמרא wanted the answer to also follow the view of ר"מ (see footnote # 17). תוספות is now asking that seemingly we have not accomplished our goal since this answer can still not follow ר"מ. See 'Thinking it over' # 2.

²⁵ The חכמים derive that ע"ז receive מלקות from הרשע ואם בן הכות הרשע; they cannot derive it from לא תענה since it is a לאו שאין בו מעשה. However, ר"מ can have another way to derive that ע"ז receive מלקות, as תוספות immediately suggests.

אף על פי שאין בו מעשה דגמרינן²⁶ ממוציא²⁷ שם רע²⁸ -

Even though it is a מוצש"ר from ע"ז, is because we derive ע"ז from מוצש"ר. The reason we assume that ע"ז derives מלקות from מוצש"ר is that -

כי היכי דגמר בפרק קמא דמכות (שם, עמוד ב') ממוציא שם רע דעדים זוממין לוקין ומשלמין²⁹ - Just as he derives, in the first מכות פרק, from מוצש"ר that ע"ז receive ע"ז³⁰ and also מלקות -

answers: תוספות

ויש לומר דאף על גב דגמר ממוציא שם רע היינו דוקא לענין שלוקין ומשלמין³¹ -

And one can say that even though מוצש"ר derives ע"ז from מוצש"ר; that is only concerning the rule that the ע"ז can receive both punishments of לוקין ומשלמין -

משום דאיכא לאוקמי כדי רשעתו לדרשה אחריתי כדאיתא באלו נערות³² (כתובות דף לב, א) -

For we can establish the פסוק of רשעתו (from which the ע"ז derive³³ that אין ע"ז - פרק אלו נערות as is mentioned in דרשה (לוקה ומשלם) -

אבל לענין לאו שאין בו מעשה -

However, regarding the exemption of a מוצש"ר from לאו שאין בו מעשה -

דילפינן מלעשות³⁴ באלו הם הלוקין (מכות דף יג, ב) דבעינן לאו שיש בו מעשה -

Which we derive in הלוקין הם, from the word לעשות; that we require a לאו שיש בו מעשה -

לא הוה גמרינן ממוציא שם רע אי לאו דגלי קרא בהדיא -

We would not have derived ע"ז from מוצש"ר that they are מלקות, unless the

²⁶ There is no גמרא as such, however תוספות assumes this to be the case as he continues to explain.

²⁷ A מוצש"ר is one who falsely accused his wife (with false witnesses) that she committed adultery while she was an ארוסה. The punishment of a מוצש"ר is written in the תורה (in כב, יח-יט) (דברים [תצא] כב, יח-יט) that מוצש"ר receives a hundred lashes (מאה כסף). This is understood to mean that he receives (ויסרו אותו) מלקות, and has to pay money (מאה כסף).

²⁸ Just as a מוצש"ר is a מעשה לאו שאין בו מעשה (he just made a claim) and nevertheless he receives מלקות, the same should apply to ע"ז that even though it is a מעשה לאו שאין בו מעשה, nevertheless they should receive מלקות.

²⁹ Generally if one is liable (for one act) both מלקות and ממון, he receives only one punishment (either מלקות or ממון), but not both, as we derive this from (דברים [תצא] כה, ב) (ממון). משום רשעה אחת אתה מחייבו ואי אתה מחייבו in the singular; כדי רשעתו (דברים [תצא] כה, ב). However, by מוצש"ר the תורה rules that he receives both (See footnote # 27). מוצש"ר maintains that ע"ז are also לוקה ומשלם. In any event this same לימוד would also indicate that ע"ז receive מלקות (just like מוצש"ר), and we do not need to derive it from הכות הרשע. The question of תוספות is that if מוצש"ר derives ע"ז from מוצש"ר, then you can derive it from הכות הרשע, so the entire discussion of the גמרא there (why derive it from הכות הרשע, when you can derive it from הכות הרשע) is irrelevant according to מוצש"ר since he derives ע"ז from מוצש"ר (not from הכות הרשע, and not from תענה).

³⁰ This is in a case where the ע"ז testified falsely that ראוּבן owes שמעון a hundred זוז. When they are היום, the ע"ז receive ע"ז (according to ר"מ). See footnote # 21.

³¹ This means that once we already know (from הכות הרשע) that in certain cases the ע"ז receive מלקות, they also may have to pay money (to fulfill the זמם [see footnote # 30]). However, we do not derive from מוצש"ר that ע"ז receive מלקות.

³² See there on לו, א, and עמוד ב' that he derives from רשעתו that there is no מיתה ומלקות.

³³ See footnote # 29.

³⁴ אם לא תשמר לעשות את כל דברי התורה הזאת, reads דברים (תבא) כה, נח.

– explicitly³⁵ taught so – פסוק

offers an alternate answer:

ועוד יש לומר דמוציא שם רע גופיה לא נפקא לן דלקי³⁶ אלא מוהיה אם בן הכות הרשע -
And additionally, one can say that we do not know by the himself that he receives מלקות, only from the פסוק of הרשע - והיה אם בן הכות הרשע -
כדאמר בכתובות פרק נערה (דף מו, א) דגמר ויסרו מויסרו³⁷ כולי³⁸ –
As מוצש"ר receives states in מסכת כתובות in פרק נערה that we derive that a ר' אבהו
from ויסרו, etc. through a גזירה שוה of ויסרו מלקות

In summation; even if מ"ר derives ע"ז from מוצש"ר (regarding ומשלמין לוקין), nevertheless we still derive that ע"ז receive מלקות from הכות, either because מ"ר cannot derive ע"ז from מוצש"ר (for דיבור alone), or we only know that מצש"ר receives מלקות, because we derive it from גז"ש of ויסרו and בן הכות (trough the ש"ש).

anticipates a difficulty:

והא דאמר בפרק קמא דמכות (דף ד, ב) ורבנן³⁹ האי לא תענה מאי דרשי ביה -
And regarding this which the גמרא asks in the first פרק of מכות, 'and how do the רבנן expound this פסוק of 'לא תענה'; the גמרא answers -
ההוא מיבעי ליה לאזהרת עדים זוממין⁴⁰ -
'That of פסוק is required as a warning for ע"ז'; this concludes the citation of the גמרא there -

פירוש ולהכי לא לקי אלא ארבעים במעידים על פלוני שחייב מלקות⁴¹ -
The explanation of this answer is, so therefore the ע"ז receives only forty lashes when they testify falsely regarding someone that he is liable for מלקות -

³⁵ The פסוק that teaches us that ע"ז are לוקין is הכות הרשע (see footnote # 10). Therefore, the discussion in that גמרא is also according to מ"ר. See end of footnote # 29.

³⁶ The word מוצש"ר by ויסרו (see footnote # 27) does not necessarily mean מלקות. We need to derive it through a (double) גז"ש from הרשע.

³⁷ There is a גמרא by ויסרו and מוצש"ר by ויסרו, and we derive the בן of מורה from the בן of מורה.

³⁸ answer is that even if we do derive מלקות by ע"ז from מוצש"ר, we still need the פסוק of הרשע, for without it we would not even know that מוצש"ר receives מלקות. Therefore, the גמרא's question is valid even according to מ"ר; why do we need to derive it from (via מוצש"ר) אם בן הכות?

³⁹ (who argues with the חכמים) maintains that ע"ז are לוקין ומשלמין (see footnote # 30). They receive מלקות for transgressing, and they pay money for זמם. However, since the חכמים maintain (from רשעתו) that they only pay and do not receive מלקות, why do we need the פסוק of תענה?

⁴⁰ The תורה punishes the עדים זוממין as is written וגו' ועשיתם לו כאשר זמם וגו', and we know that there must be a warning to justify a punishment; the warning for ועשיתם לו וגו'.

⁴¹ According to מ"ר the ע"ז receive מלקות twice, once for תענה, and a second for זמם. However, according to the רבנן they only receive מלקות once for זמם. The question is why are they not לוקה twice.

לא בעי למימר דלא לקי אלא תענה משום דהוי לאו שניתן לאזהרת מיתת בית דין⁴² -
The **לא תענה** **did not mean to say that the ע"ז does not receive מלקות** **because it is a בי"ד**, this cannot be the reason –

דהא במעידים עליו שהוא בן גרושה אמרי רבנן דלקי⁴³ -
For in the case **where they testify falsely about a כהן that he is the son of a divorcee** (and therefore he is a חלל), **the רבנן maintain that they do receive מלקות** (because of **לא תענה** -

ובמעידים שחייב מאתים זוז אי לאו כדי רשעתו היו לוקין ומשלמין⁴⁴ -
And (furthermore) in the case where **they testify falsely that someone owes two hundred זוז**, the rule would have been that **לוקין ומשלמין**, **if not** for the **פסוק** of **כדי** **רשעתו** which teaches us that **לוקין ומשלמין**. We see that there is **מלקות** for **לא תענה**, so what does the **גמרא** mean when it says that the reason there is no two **מלקות** (or no **מלקות** in addition to **ממון**) **because לא תענה** is for **ע"ז** **אזהרת**?

responds: תוספות

אלא הכי פירושו ההוא מבעי ליה לאזהרת עדים זוממין -
Rather this is the explanation of what the **גמרא** answered, **'we need that פסוק** of **אזהרת ע"ז** for **לא תענה** -

דמשום כאשר זמם לא לקו כשמעידים על פלוני שחייב מלקות אלא משום לא תענה⁴⁵ -
Since **when ע"ז receive מלקות for testifying falsely about someone that he is חייב** **מלקות**, it is not because of **כאשר זמם** alone, but rather only because they also transgressed the **לא תענה** of **לאו** -

דלא ענש הכתוב אלא אם כן הזהיר הלכך אלאו דלא תענה לא לקי שמונים -
For the **תורה** does not punish (ועשיתם לו וגו') unless there was a warning first (לא תענה), therefore **there cannot be two מלקות – eighty lashes - for the one לאו** of **לא תענה** - **פירוש שילקו משום עדות שקר שהעידו ומשום כאשר זמם⁴⁶ ותרוייהו משום לאו אחד⁴⁷ -**

⁴² is negating the following interpretation of what the **גמרא** answered, 'ההוא מיבעי ליה לאזהרת ע"ז', we could say that the **גמרא** means that since it is needed for **ע"ז** in a capital crime, therefore there can be no **מלקות** for **לא תענה**, since it is **בי"ד**. Our **תוס'** negates this interpretation.

⁴³ They receive **מלקות** for transgressing **לא תענה**, even though that it a מעשה **לאו** שאין בו מעשה and a **בי"ד** (see footnote # 10). nevertheless they receive **מלקות** based on the **פסוק** of **הכות הרשע** (לא תענה) and **משלמין** (כאשר זמם), and we would not say that they can't be **לוקה** since **לא תענה** is a **בי"ד** **אזהרת** מיתת **בי"ד**. In essence **תוספות** is asking so what that **לא תענה** is needed for **ע"ז** **אזהרת**; that is seemingly no reason why there should be no **מלקות** for **לא תענה**, even if it means two times **מלקות**.

⁴⁴ If not for the **מיעוט** of **רשעתו** כדי **לוקין** they would be **לוקין** (for **לא תענה**) and **משלמין** (כאשר זמם), and we would not say that they can't be **לוקה** since **לא תענה** is a **בי"ד** **אזהרת** מיתת **בי"ד**. **תוספות** is asking so what that **לא תענה** is needed for **ע"ז** **אזהרת**; that is seemingly no reason why there should be no **מלקות** for **לא תענה**, even if it means two times **מלקות**.

⁴⁵ Even though it would seem that they receive **מלקות** because of **כאשר זמם** וגו', nevertheless the ultimate cause is **לא תענה**, as **תוספות** continues to explain.

⁴⁶ This is the view of **ר"מ** (who does not derive the **אזהרת** for **ע"ז** from **לא תענה** [but rather from **עוד**])

⁴⁷ Since both the **מלקות** for **כאשר זמם** and the **מלקות** for **לא תענה** are ultimately based on **לא תענה** (see footnote # 45), we cannot give two **מלקות** for one transgression based on one **לאו** of **לא תענה**.

Meaning that there should be מלקות for testifying falsely (לא תענה), and another מלקות because of זמם, כאשר זמם, this cannot be since both מלקות are for one לאו -

אבל במעידים שחייב מאה זוז דבלאו קרא דלא תענה היה מתחייב לשלם משום כאשר זמם -

However, when they testify falsely that one owes a hundred זוז, where the ע"ז would be liable to pay even without the פסוק of לא תענה -

דממון לא בעי אזהרה⁴⁸ התם ודאי אי לאו כדי רשעתו הוה לקי מלא תענה -

Because regarding monetary payments no warning is required; in that case there, if not for the limitation of כדי רשעתו (which does not allow for two punishments), the ע"ז would also receive מלקות on account of לא תענה -

וכן במעידים שהוא בן גרושה או בן חלוצה:

And similarly, when they testify falsely that the כהן is a בן גרושה or a בן חלוצה that they receive מלקות for לא תענה, since there is no other מלקות or any other punishment.

Summary

The לאו of לא תענה is an exception to the rule of אין לוקין עליו.

Thinking it over

1. תוספות writes that when ע"ז testify falsely regarding a person owing money there is no אזהרה needed to implement the זמם, since money does not require an אזהרה.⁴⁹ However, this would seem to apply exclusively where the money is legally owed, because of a loan, or for damages; however here by ע"ז, there is no money owed legally and no damage caused to the accused; they merely attempted to cause him damage, how can תוספות say that even in such a case a אזהרה is not required?!

2. ר' יהודה⁵⁰ asked two question (that the גמרא cannot follow the view of 1) and 2) (רבי מאיר).⁵¹ On each question תוספות offered two answers; one (sort of) agreeing with the premise of the question, and the other rejecting the question's assumption. Can we connect these two questions and answers, somehow?

⁴⁸ When one owes money either because he borrowed it, or he damaged his friend's property, he is obligated to pay, even though there is no warning stating do not damage or if you borrow you have to pay. There are only warnings concerning corporal punishments, but not monetary obligations. Therefore, here too by ע"ז there is no אזהרה required for the monetary obligation of זמם. See 'Thinking it over'.

⁴⁹ See footnote # 48.

⁵⁰ See footnote # 20.

⁵¹ See footnote # 24.